

AJUDANT A VIURE

Paraules i accions coherents

Apropant-nos a final de curs i a les portes de l'Assemblea Diocesana que celebrarem, si Déu ho vol, el proper 26 de maig, em sembla convenient recordar algunes coses, tot i que no són totalment noves.

Per exemple (i amb ocasió de l'1 de maig ho hem tornat a comprovar), tantes vegades parlem i reflexionem sobre la solidaritat i tractem d'ajudar a viure als sense llar i els dèbils de la nostra ciutat. Tenim molt present aquelles persones que trobem cada dia a la mateixa vorera del carrer on cadascú de nosaltres passem

habitualment i que ens allarga la mà demanant-nos cèntims i no s'amoïna si no li donem més que un somriure o un cop de mà... Ens hi fa pensar i ens replantegem la manera de viure aquests somnis solidaris: ¿podem oferir a aquests germans sense llar alguna cosa més concreta i més eficaç per a la seva situació pre-

cària? De moment, ja estaria bé trobar-nos amb ells, seguint saludant-los i escoltant-los, regalant-los una mica del nostre temps, que potser també caldria pensar si és només nostre i/o només per al nostre profit.

Tots sabem el bé que es pot fer només amb un gest, una mirada, una paraula amiga. Paraules, gestos, accions poden alegrar i curar, i també poden ferir o deixar l'altre en un sense sentit lamentable. Aprofitem llur capacitat de fer el bé i curar les ferides de la vida. Es tracta de construir fraternitat.

Passa el mateix quan al nostre Pla de Pastoral diocesà parlem d'accions evangelitzadores i de presència d'Església en el món, sabent molt bé que entre nosaltres (ahir, avui i demà) hi ha diferents tendències, espiritualitats, plantejaments pastorals i maneres de concebre les coses. Cal procurar fugir de les habituals classificacions (integristes, conservadors, progressistes, crítics...), i fins i tot intentar superar qüestions relacionades amb pràctiques religioses que per a la majoria de la gent són perifèriques. És urgent que TOTS els cristians mirem de debò si tenim l'Evangeli com a base de la nostra vida, també en coses aparentment menys importants.

Amb humilitat però amb entusiasme, cal que analitzem quins testimonis hi ha a les nostres comunitats, de paraules i accions, personals i/o de grup, que demostren la nostra concreta encarnació en les realitats que ens envolten i a les quals volem animar (o qüestionar si cal) des de l'Evangeli de Jesús. Però sempre deixant-nos interpel·lar i situant-nos en constant actitud de revisió de vida i d'educació adulta de la fe. Cal viure deixant-nos jutjar per la Paraula de Vida, perquè la realitat de les persones és molt més complexa del que apareix i sempre ve acompanyada d'algunes ambigüitats, cosa que forma part de la condició humana.

L'Evangeli és una crida a la conversió d'actituds, i també ens posa davant la necessitat de respondre i d'orientar en una determinada línia totes les petites accions amb les quals els membres de l'Església realitzem la nostra tasca... diguem-ne «missionera».

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Vetlla de Pasqua 2012 a Castellidans

Fa poc temps que les parròquies de l'Albagés, Artesa de Lleida i Castellidans van celebrar conjuntament les festes litúrgiques importants com són la Missa del Gall, la Vetlla Pasqual i les confirmacions.

Recordem, sobretot, les llargues nits de pregària personal per encomanar a Déu aquesta iniciativa. Recordem les nombroses reunions per informar i persuadir, per dissipar els dubtes i acabar amb les reticències i oposicions d'uns i altres fidels.

D'altra part, recordem —i cal senyalar-ho— els nombrosos signes de recolzament, tant moral, material com humà, que vam rebre en aquell moment i dels quals estem molt agraïts.

Fins avui, podem dir que estem molt satisfets, contents i agraïts a Déu pel camí recorregut, per les experiències viscudes i, sobretot, pel bé pastoral i espiritual que en traiem tots, tant els diferents pobles i cada comunitat respectiva, com les persones qui participen en aquestes celebracions.

Recordem encara avui com, el primer any, una dona gran d'un dels pobles ens va dir: «Mossèn, com a comunitat parroquial, no havíem preparat mai una festa de Nadal amb tanta il·lusió». El segon any, a Artesa de Lleida, recordem com tot el poble, cristians practicants o no, joves i grans, fins i tot les autoritats civils, es van involucrar en la preparació de la festa de la Pasqua.

Enguany, a Castellidans, hem vist signes molt clars que la cosa està «quallant» més i més, que realment els fidels de les tres parròquies estan entenen cada cop més que aquest és el camí per a sortir de la «pobresa» en la qual les nostres comunitats s'estaven quedant. I parlant de signes clars, en destaquem tres:

—El primer signe és que ara no fa falta més autocar gratuït per a

desplaçar-se. Avui, espontàniament els mateixos cristians d'una parròquia s'organitzen en un gest de solidaritat cristiana, per posar els seus cotxes particulars a la disposició dels uns dels altres.

—El segon signe és que el diàbolic a la tarda, quan els fidels de Castellidans eren a l'església preparant la Vetlla, va arribar un grup de fidels d'Artesa de Lleida amb caixes de fruita per a les ofrenes. I un cop a l'església digueren: «hem vingut per ajudar-vos a preparar, junts, l'església per a la Vetlla».

Per a nosaltres, aquest ha estat realment un signe important. Mostra que no compta tant el *meu* poble, la *meva* parròquia, la *meva* església, la *meva* comunitat, el *meu* mossèn, la *meva* festa... Anem entenent que tot és de tots, que som germans i que, per tant, cal anar, dia rere dia, trencant allò que ens tanca en el nostre egoisme i ens separa dels altres, per potenciar i consolidar allò que ens uneix: la nostra comuna identitat cristiana.

—El tercer signe és que, després de la celebració de la vetlla pasqual, que va durar de les 10 de la nit fins a la 1.15 hores de la matinada, va venir un senyor a confessar-nos que feia 30 anys que havia deixat de venir a l'església. I va afegir: «He tornat avui i estic content d'haver tornat.»

Tot això, a més de la satisfacció personal pel camí recorregut, és avui un real motiu d'acció de gràcies a Déu qui, mitjançant instruments indignes com som nosaltres, està fent la seva obra dins de les nostres comunitats i en els cors de les persones al servei de les quals ens ha posat.

Hem de pensar que aquesta iniciativa, que vam començar, tímidament, entre dubtes i vacil·lacions, ha arribat ara a la seva fase de consolidació.

Mn. Robert Louan

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 9,26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars.

L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samaria. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (21)

R. *En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec.*

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. / En menjaran els humils fins a saciar-se, / lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, / i diran: «Viviu per molts anys.» R. Ho tindran present i es convertiran al Senyor / tots els països de la terra; / es prosternaran davant seu / gent de totes les nacions. / Fins les cendres de les tombes l'adoraran, / s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R. Serà per a ell la vida que em dóna, / els meus descendents li seran fidels. / Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, / i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, / i els diran: «El Senyor ha fet tot això.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 15,1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dóna fruit en mi, el Pare la talla, i la que dóna fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi, no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 9,26-31)

En aquellos días, llegado Pablo a Jerusalén, trataba de juntarse con los discípulos, pero todos le tenían miedo, porque no se fiaban de que fuera realmente discípulo. Entonces Bernabé se lo presentó a los apóstoles. Saulo les contó cómo había visto al Señor en el camino, lo que le había dicho y cómo en Damasco había predicado públicamente el nombre de Jesús. Saulo se quedó con ellos y se movía libremente en Jerusalén, predicando públicamente en nombre del Señor. Hablaba y discutía también con los judíos de lengua griega, que se propusieron suprimirlo. Al enterarse los hermanos, lo bajaron a Cesarea y lo enviaron a Tarso.

La iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en la fidelidad al Señor, y se multiplicaba, animada por el Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *El Señor es mi alabanza en la gran asamblea.*

Cumpliré mis votos delante de sus fieles. / Los desvalidos comerán hasta saciarse, / alabarán al Señor los que lo buscan: / viva su corazón por siempre. R.

Lo recordarán y volverán al Señor / hasta de los confines del orbe; / en su presencia se postrarán / las familias de los pueblos. / Ante él se postrarán las cenizas de la tumba, / ante él se inclinarán los que bajan al polvo. R.

Me hará vivir para él, mi descendencia le servirá, / hablarán del Señor a la generación futura, / contarán su justicia al pueblo que ha de nacer: / todo lo que hizo el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,18-24)

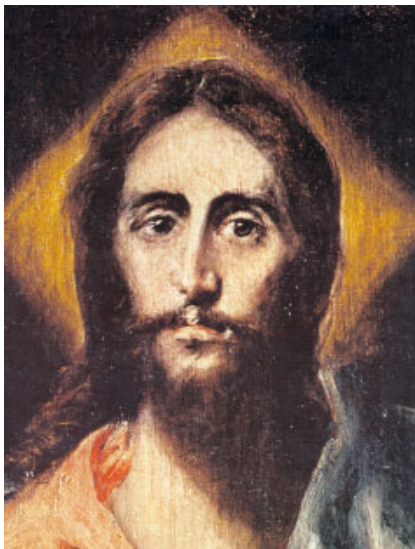
Hijos míos, no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras. En esto conoceremos que somos de la verdad y tranquilizaremos nuestra conciencia ante él, en caso de

que nos condene nuestra conciencia, pues Dios es mayor que nuestra conciencia y conoce todo. Queridos, si la conciencia no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Y cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada.

Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 15,1-8)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Yo soy la verdadera vid, y mi Padre es el labrador. A todo sarmiento mío que no da fruto lo arranca, y a todo el que da fruto lo poda, para que dé más fruto. Vosotros ya estáis limpios por las palabras que os he hablado; permaneced en mí, y yo en vosotros. Como el sarmiento no puede dar fruto por sí, si no permanece en la vid, así tampoco vosotros, si no permanecéis en mí. Yo soy la vid, vosotros los sarmientos; el que permanece en mí y yo en él, ese da fruto abundante; porque sin mí no podéis hacer nada. Al que no permanece en mí lo tiran fuera, como el sarmiento, y se seca; luego los recogen y los echan al fuego, y arden. Si permanecéis en mí, y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará. Con esto recibe gloria mi Padre, con que deis fruto abundante; así seréis discípulos míos.»

Faç de Jesucrist. Pintura d'El Greco, Sagristia de la Catedral de Toledo

COMENTARI

Jesús ressuscitat és en nosaltres

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Ac 14,5-18 / SI 113 / Jn 14,21-26 □ **dimarts**: Ac 14,19-28 / SI 144 / Jn 14,27-31a □ **dimecres**: Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8 □ **dijous**: Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11 □ **divendres** (■ Lleida): Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17 □ **dissabte**: Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21 □ **diuenge** vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.): Ac 10,25-26.34-35.44-48 / SI 97 / 1Jn 4,7-10 / Jn 15,9-17.

Llegir els textos del comiat de Jesús en els dies pasquals és molt adient. El llarg comiat de Jesús en l'evangeli segons Joan (Jn 13-17) és un text que té com a horitzó i com a marc l'existència pasqual dels deixebles. Per això el lector del comiat s'ha de situar entre els deixebles i escoltar Jesús que se li adreça directament. En aquesta instrucció, Jesús li ensenya com ha de captar-se per donar fruit. Ara bé, el model de l'existència pasqual dels deixebles s'emmiralla en la relació de mútua immanència que hi ha entre Jesús i el Pare: «Aquell dia coneixereu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi i jo en vosaltres» (Jn 14,20).

En el temps pasqual —no abans!— Jesús està en els deixebles i els deixebles en Jesús.

La imatge del cep i les sarments serveix per il·lustrar aquesta realitat de forma justa. Els deixebles han d'estar arrelats en Jesús, només d'aquesta forma Jesús restarà en ells i només així donaran fruit. També en aquest sentit, el temps pasqual és un temps privilegiat. Més que no pas el temps de la vida terrenal de Jesús. A vegades pensem que els deixebles de Jesús varen ser privilegiats perquè varen poder estar amb ell. Amb això no ens adonem que el temps de la Pasqua assenyala el pas a una existència en la qual Jesús

és amb els deixebles, a un temps de plenitud en el qual Jesús és en els deixebles. La situació és de molta més plenitud, de més proximitat, de poder donar fruit.

D'altra banda, convé recordar que en la tradició joànica la presència de Jesús és fruit de l'acció de l'Esperit (14,26 i 16,13). En aquest sentit, encara que el text no ho arriba a dir, tanmateix està implicat en el comiat que l'Esperit de la Veritat és la saba que ve del cep i passa a les sarments. És aquesta saba la que porta l'embranchida i la força del cep. Per això diu Jesús: «Sense mi no podeu (en present) fer res.»

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

19. Unió inseparable de Jesús amb els seus

La comparació del cep en els discursos de comiat de Jesús ressegueix tota la història del pensament bíblic sobre el cep i obre una profunditat nova. «Jo sóc el cep», diu el Senyor (Jn 15,1). I afegeix un mot important. Diu: «veritable». El Fill mateix s'identifica amb el cep, ell mateix esdevé cep. S'ha deixat plantar en la terra. El misteri de l'encarnació que Joan tracta en el pròleg, es reprèn aquí d'una forma inesperada.

Aquest cep ja mai més no pot ser arrencat, ja mai més no pot ser abandonat al pillatge: és definitivament de Déu, per mitjà del Fill, Déu mateix viu en ell. La promesa és irrevocable, la unitat és indestructible. Aquest és el gran nou pas de Déu en la història, que constitueix el contingut més profund d'aquesta imatge: encarnació, mort i resurrecció es fan aquí visibles en tota l'extensió. «El Fill de Déu, Jesucrist... no ha estat mai ara sí, ara no: en ell només hi ha el sí!» (2Co 1,19s). Així ho expressa sant Pau.

Si ara el Fill mateix és el cep, justament així s'indica que forma una unitat amb els seus, amb tots els fills de Déu dis-

persos, que ell ha vingut a reunir (Jn 11,52). El cep, com a denominació cristològica, té també una dimensió eclesiològica. Significa la unió inseparable de Jesús amb els seus, que per ell i en ell són tots aquest cep i que han rebut aquesta vocació de romandre en el cep.

Joan no coneix la imatge paulina del *cos de Crist*. El discurs del cep expressa objectivament la mateixa cosa: que Jesús és inseparable dels seus, la unitat d'ells amb Jesús i en Jesús.

Però el discurs també parla d'allò que aquest do demana de nosaltres. Aquest cep necessita per sempre més que sigui netejat. De neteja sempre en necessita l'Església; la necessita cada u en particular. El procés de neteja, dolorós i necessari, travessa tota la història, tota la vida dels homes que s'han fet de Crist. Cal que sigui extirpada la grandesa dels homes i de les institucions; tot allò que s'hagi fet massa important, cal que torni a la senzillesa i pobresa del Senyor mateix. Només per mitjà d'aquests processos de mortificació queda i es renova la fertilitat.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

L'escolta del Mestre interior

Un dels diàlegs de sant Agustí que ha copsat el meu interès des de fa anys és el *De magistro*. Allí es posa de manifest la diferència entre el mestre exterior i el Mestre interior. El mestre exterior educa, de fora estant, amb les seves paraules, gestos i vivències, mentre que el Mestre interior educa des de dins, sense parlar, sense moure's, sense gesticular.

Tot ésser humà està fet per connectar amb aquest Mestre interior, per escoltar-lo i discernir quina missió té encomanada. El mestre exterior no pot substituir la trobada amb el Mestre interior. La funció del mestre exterior és preparar el camí, fer possible la trobada amb el Mestre interior, però no pot fer-li dir el que no diu.

La fe és la resposta a la crida que s'esdevé en la interioritat més íntima. Déu és, en la interioritat, com un Mestre interior que, des de dins del jo, educa i obre a la plenitud. La fe es basa en la confiança que el Mestre interior vetlla per mi a cada instant, que ho fa generosament, incondicionalment, fins i tot quan jo m'he oblidat d'Ei, l'ignoro o el refuso explícitament.

La presència d'aquest Ésser augmenta en densitat en la mesura en què em desinteresso de mi mateix, que m'allibero de l'ego, que m'obro als altres; en la mesura que renuncio a mi mateix, que tracto d'oblidar-me. És com una mà que em sosté, però que em sosté en l'obscuritat. És com un camí que es fa pas a pas, però enmig de les tenebres. L'escolta del Mestre interior requereix una disposició d'ànim: la humilitat. Cal tenir ben present que, «per al Déu que parla en tot l'univers, estaràs sempre en el curs elemental» (Dag Hammarskjöld).

Karl Rahner entén el creient com un oient de la Paraula. Som éssers fets per escoltar la Paraula de Déu, però també el seu Silenci, perquè el seu Silenci és també l'enguatge. Com Martin Heidegger expressa en un conegut fragment d'*Ésser i temps* (1927), el silenci és, moltes vegades, més expressiu que moltes paraules.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

6. ✚ Diumenge V de Pasqua. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. Dilluns. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. x-xi); sant Benet II, papa.

8. Dimarts. Sta. Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc.; Aparició de l'arcàngel St. Miquel, patró dels radiòlegs i dels radio-terapeutes; St. Eladi, bisbe; St. Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. Dimecres. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. Dijous. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. Divendres. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prevere trinitari basc.

12. Dissabte. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria); sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Panç (s. III-IV), mr. romà; sant Domènec de La Calçada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

ENTREVISTA

DAVID ABADÍAS

El cristià Constantí

Del 20 al 24 de març es va celebrar a Barcelona i a Tarragona un congrés internacional que va analitzar el naixement de l'Europa cristiana a través de la figura de l'emperador romà Constantí. Una trentena de ponents europeus —els millors especialistes— van estudiar la *qüestió constantiniana*, inseparable de temes tan actuals com les relacions Església-Estat i la institució del papat. El congrés, amb el títol «Constantinus, el primer emperador cristià? Religió i política en el segle IV», el van organitzar el Grup de Recerques en Antiguitat Tardana (GRAT) de la UB i el Departament d'Història de l'Església de la Facultat de Teologia de Catalunya, el responsable del qual és el Dr. David Abadías.

Com es va anar convertint, l'emperador Constantí?

Constantí, ja d'infant, va tenir l'exemple i l'ensenyament de la seva mare, Helena, que era cristiana; a més, va viure la tolerància que el seu pare, Constanci, va tenir envers els cristians durant les persecucions de Dioclecià. Posteriorment, va fer la seva elecció personal, i podríem afirmar que es va anar convertint gradualment al cristianisme.

Quina va ser la seva política religiosa?

Els cristians, tot i ser una minoria dins l'Imperi, no podien ser ignorats. Dioclecià es va posar en contra i els va perseguir, però la seva política va fracassar. Constantí, en canvi, va apostar per ells, per la seva organització, estructura i extensió, com a base per garantir la pau i la unitat de l'Imperi. Era una aposta de present, però sobretot de futur. I va encertar.

A quines conclusions es va arribar durant el congrés?

El tema de la política religiosa de Constantí és molt viu encara entre els estudiosos i, sense arribar a grans conclusions, sí que es pot afirmar que, majoritàriament, en el Congrés es va acceptar que Constantí va viure un sincer procés de conversió —es va rebutjar com a obsoleta la idea que la seva conversió va ser un fred càlcul oportunista. Fou un polític que es va servir de l'Església per garantir la pau i la unitat, i va ser un creient que va protegir i va afavorir el cristianisme.

Òscar Bardají i Martín

EN PAREJA

La fuerza del amor sigue vigente

El amor nunca pasará de moda. Otra cuestión es que esté un poco anémico y haya que darle nuevo contenido a esta maravillosa palabra. Quizá esté algo depauperado y precisa de un balón de oxígeno

de una buena transfusión. Pero no tema, volverá a tener el esplendor que tenía antes, cuando las cosas se hacían, pura y llanamente, por amor.

Por desgracia, la palabra *amor* se ha vuelto equívoca. Lo mismo vale para un barrido que para un fregado, y de tal confusión léxica no puede salir nada bueno. La gente incurre en confusiones trágicas. Por ejemplo, pensamos que el amor es pura espontaneidad y que, de lo contrario, no es amor sino obligación. De este modo, nos entregamos alegremente suicidas en los brazos del azar y de las intermitencias cardíacas. Es decir, seguimos jurando amor eterno en presente condicional.

Ya nos advertía el agudo Quevedo: «El amor es como el oro, que en sales cura y en bala mata.» Y nuestro filósofo José Antonio Marina nos recomienda que seamos prudentes y que si alguien nos dice «te quiero» preguntemos rápidamente: «¿Para qué?» Evite confusiones y exija que le conjuguen el verbo en tiempo transitivo, no sea caso...

No se puede negar que la fogosidad del enamoramiento, la imparable fuerza del amor, es necesaria para poner en marcha toda la relación amorosa que viene luego. Sabemos que la belleza es lo que inicialmente atrae a la gran mayoría de los enamorados. Esta suele ser básicamente física, pero luego se vuelve psicológica y espiritual. Y así debe ser, porque el amor basado y centrado únicamente en la belleza física suele tener mal pronóstico. La veterana escritora Mercedes Salisachs, conversando sobre la dinámica amorosa, me decía en una ocasión: «Querido doctor, el enamoramiento es egoísta, mientras que el amor es altruista.» Con su sensibilidad y su experiencia vital, confirmaba lo que nos dicen los estudios recientes sobre el cerebro humano.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En pareja, Ed. Pòrtic)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Parlàvem dels «perquè» quan ens arriba la malaltia o el patiment, com a gran pregunta des del moment del dolor i com a qüestió ens aproxima al gran Misteri de la vida, amb majúscula i sense embuts.

Però més enllà de les respostes o manca de resposta que cadascú hi trobi, hi ha molts malalts o familiars que es queden «enganxats» a aquesta pregunta i es converteixen en si mateixa en font de patiment. Sobretot en una societat en que tot ha de tenir algun culpable.

Cal poder sortir de la pregunta del «per què», i hom no se'n surt amb respostes prefabricades, de llibre o dogmàtiques. Tant de bo tinguéssim receptes estàndards per poder aplicar i aquest potser ha estat un dels nostres grans errors: aplicar receptes i consells prefabricats, per apropar-nos al gran misteri de la Vida, la mort i el patiment.

El misteri requereix molta humilitat i respecte, acompanyar a l'altre per a que vagi fent el seu propi camí, sense deixar-lo sol en el seu dolor, que és un camí de patiment però també de descoberta, que parteix del crit desesperat «Déu meu, Déu, meu per què m'has abandonat» (Mc 15,34) al «Pare, confio el meu alè a les teves mans» (Lc 23,46).

Montse Esquerda

L'Ajuntament de Lleida proposa la concessió d'una placa a l'Acadèmia Mariana

El ple de l'Ajuntament ha ratificat aquest acord pel qual es fa mereixedora a la Real i Pontificia Acadèmia Mariana de Lleida de la Placa de la Paeria al mèrit cultural o artístic.

Es dona el cas que, aquest any, la institució mariana compleix 150 anys de la seva fundació.

Aquesta placa, que l'Ajuntament proposa concedir, es fonamenta en la tasca de difusió i enaltiment de la devoció mariana mitjançant les arts i les lletres.

Trobades per a aprofundir en la litúrgia a l'església parroquial de les Borges Blanques

Dissabte 31 de març, a l'església parroquial de les Borges Blanques, han començat una sèrie de trobades que tenen per finalitat aprofundir en la litúrgia de la Santa Missa. La presentació de l'acte ha anat a càrrec del seu rector, Mn. Daniel Gómez, qui n'ha explicat el sentit. Es tracta d'aprofundir en el coneixement i la disposició dels feligresos envers la Santa Missa: l'actitud en els oficis religiosos, la manera de combregar, la manera de llegir les lectures, de donar-los-hi l'entonació adequada de cara a realçar el seu missatge... El vicari, Mn. Josevi Forner, ha fet una reflexió sobre la litúrgia, incidint especialment en la seva preparació. Segons ha dit: «La Santa Missa comença en el moment que, des de casa, es pren la decisió d'acudir a l'ofici religiós. És llavors quan interiorment es crea l'expectativa i l'actitud favorable per poder escoltar les lectures de la celebració, així com tot el ritus següent, que culminarà amb la comunió».

La convocatòria, que és oberta a tothom, ha tingut una bona resposta, essent nombrosa l'assistència de feligresos de tota la unitat pastoral, sobretot amb responsabilitats litúrgiques, acòlits, lectors, escolans i ajudants diversos en les tasques litúrgiques.

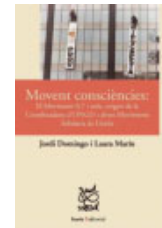
Presentació del llibre «Movent consciències»

Dimecres 18 de març es va presentar a la nostra ciutat de Lleida el llibre «Movent consciències: El Moviment 0,7% i més, origen de la Coordinadora d'ONGD i altres Moviments Solidaris de Lleida».

Aquest estudi, encapçalat per Jordi Domingo i Laura Marín, ha suposat més de dos anys de feina i representa el projecte de més envergadura en la història de la Coordinadora d'organitzacions no governamentals d'a-

jut al desenvolupament i altres Moviments Solidaris, a la terres de Ponent.

17 anys després de la gestació del moviment 0,7%, el llibre recupera la memòria històrica i analitza un moviment que va tenir gran repercussió en el teixit associatiu de Lleida i la resta de l'Estat.

Moviment de cristians de pobles i comarques de Catalunya

Diumenge 6 de maig se celebra la 41a trobada nacional a la Llar de Jubilats de Torres de Segre. És una forma de viure i de ser Església. Pels qui destigin el programa serà el següent:

- A les 9.30 h, acollida-benvinguda i pregària
- A les 10.15 h, assemblea i aportacions
- A les 12.15 h, conferència a càrrec de David Jou: «La Paraula de Déu en la nostra vida»
- A les 14 h, dinar
- A les 16 h, visita al Santuari de Carrassumada
- A les 17.30 h, Eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Joan Piris
- A les 18.30 h, cloenda i foto de família

AGENDA

Adoració eucarística diürna a l'església de Sant Pere de Lleida, de 10 a 20 h.

- **Diumenge 6 de maig:**
  - A les 10 h, assemblea del Moviment de cristians de pobles i comarques de Catalunya. A les 17 h, Missa a Torres de Segre.
  - A les 12 h, Missa i festa del poble d'Alguaire.
- **Dilluns 7 de maig:**
  - A les 10.30 h, Arxiprestats: Baix Urgell-Garrigues / Gardeny / Segrià-Noguera-Ribagorça.
  - A les 11 h, Consell Presbiteral.
  - A les 17 h, Visita Pastoral a La Granja d'Escarp.
- **Dimarts 8 de maig:**
  - Jornada de MCS al Bisbat.
- **Dijous 10 de maig:**
  - A les 10 h, arxiprestat de la Seu Vella.
  - A les 17 h, Visita Pastoral a Serós.
- **Divendres 11 de maig**
  - Festa a Lleida: Sant Anastasi, patró de la ciutat.

AYUDANDO A VIVIR

Palabras y acciones coherentes

A cercándonos al final del curso ya las puertas de la Asamblea Diocesana que celebraremos, si Dios lo quiere, el próximo 26 de mayo, me parece conveniente recordar algunas cosas, aunque no son totalmente nuevas.

Por ejemplo (y con ocasión del 1 de mayo lo hemos vuelto a comprobar), tantas veces hablamos y reflexionamos sobre la solidaridad y tratamos de ayudar a vivir a los sin hogar y los débiles de nuestra ciudad.

Tenemos muy presente aquellas personas que encontramos cada día en la misma acera de la calle donde cada uno de nosotros pasamos habitualmente y que nos tiende la mano pidiéndonos unos céntimos y no se preocupa si no le damos más que una sonrisa o la mano... Nos hace pensar y que nos replanteemos la manera de vivir estos sueños solidarios: ¿podemos ofrecer a estos hermanos sin hogar algo más concreto y más eficaz para su situación precaria? De momento, ya estaría bien encontramos con ellos, seguir saludándolos, escuchándolos, regalándoles un poco de nuestro tiempo, que quizá también habría que pensar si es sólo nuestro y/o sólo para nuestro provecho.

Todos sabemos el bien que se puede hacer sólo con un gesto, una mirada, una palabra amiga. Palabras, gestos, acciones pueden alegrar y curar, y también pueden herir o dejar al otro en un sin sentido lamentable. Aprovechemos su capacidad de hacer el bien y curar las heridas de la vida. Se trata de construir fraternidad.

Lo mismo ocurre cuando en nuestro Plan de Pastoral diocesano hablamos de acciones evangelizadoras y de presencia de Iglesia en el mundo, sabiendo muy bien que entre nosotros (ayer, hoy y mañana) hay diferentes tendencias, espiritualidades, planteamientos pastorales y modos de concebir las cosas. Hay que procurar huir de las habituales clasificaciones (integristas, conservadores, progresistas, críticos...), e incluso intentar superar cuestiones relacionadas con prácticas religiosas que para la mayoría de la gente son periféricas.

Es urgente que TODOS los cristianos miremos de verdad si tenemos el Evangelio como base de nuestra vida, también en cosas aparentemente menos importantes.

Con humildad pero con entusiasmo, es necesario que analicemos qué testigos hay en nuestras comunidades, de palabras y acciones, personales y/o de grupo, que demuestran nuestra concreta encarnación en las realidades que nos rodean y las que queremos animar (o cuestionar si es necesario) desde el Evangelio de Jesús. Pero siempre dejándonos interpelar y situándonos en constante actitud de revisión de vida y de educación adulta de la fe. Hay que vivir dejándonos juzgar por la Palabra de Vida, porque la realidad de las personas es mucho más compleja de lo que parece y siempre viene acompañada de algunas ambigüedades, lo que forma parte de la condición humana.

El Evangelio es una llamada a la conversión de actitudes, y también nos pone ante la necesidad de responder y orientar en una determinada línea todas las pequeñas acciones con las que los miembros de la Iglesia realizamos nuestra tarea... digamos «misionera».

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737